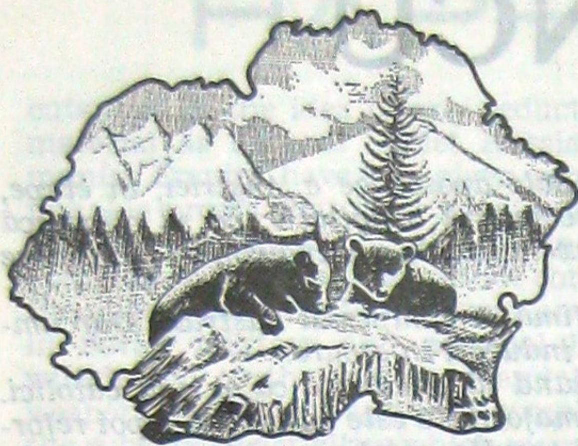
ANUL XVIII. N.° 4 10 OCTOMBRIE 1972

Carpații

Depósito legal: M. 8.137 - 1958.

Director Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

AVRAM IANCU

O SUTA DE ANI DE LA MOARTEA LUI

Avram Iancu a fost menit sa fie conducător. Din rândul acelor conducători, cari apar rar. Si, spună cine o vrea ce vrea să spună, bazați pe texte de istorie antică sau nu prea indepărtată de secolele moderne, aceşti conducători nu sunt aleşi de nimeni, dintre pământeni, contemporani lor. Apariţia lor nu este nici prevestită, nici bănuită. Prezenţa lor este însă determinantă voinţele se incordează, unitatea se realizează, spiritul de sacrificiu capătă noţiune de conştiinţă şi merge spre superlativ. Apariţia lor nu este de explicat, decat facând apel, şi dându-i locul ce se cuvine, destinului.

S'a născut in anul 1824 în Vidra de Sus, din părinţi tărani cu dare de mână. De la şcoala din Vidra a trecut la Câmpeni şi Abrud, pentru ca să facă gimnaziul la Zlatna şi apoi să termine stiinţele filosofice şi juridice la Cluj, şi să iasă avocat.

Dar destinul il voia conducător. Conducător politic şi militar.

In primăvara anului 1848, apare de odată, la Câmpeni, în mijlocul Moţilor adunaţi la Târgul Florilor, un tânăr svelt, frumos şi cuceritor. Nu toţi il cunoşteau pe acest tânăr de abia 24 de ani. Până să se lămurească toţi, i-a lămurit el zicându-le:

"de aici inainte numai de mine şi de impăratul să ascultaţi!"

Era un ordin de mobilizare, la care au răspuns toţi Moţii.

Trebuia combătută o revoluţie a Ungurilor.

(*Urmează pag. 2.*)

HAPPY PRELUDES

TO THE EUROPEAN SECURITY CONFERENCE

II

PROFESSOR Stanley's study has already passed a favorable First test: the approval of the New York Times. This newspaper quots General Lemnitzer, former Supreme Allied Commander in Europe, as not opposed to a modest initial reduction of forces "as part of a plan for a balanced mutual reduction". But, says the General, "To have the entire first stage reduction on the NATO side taken solely by U. S. forces, which are the most efective forces available in Central Europe, is in my opinion, militarily unsound."

With all respect due, we think that General Lemnitzer misses the point, militarily speoking. The absurdity, the danger of negociations for a reduction of the allied forces defending what can still be defended of Europe, is not in the comparative dimension or quality of the proposed "mutual"

(*Urmează pag. 3.*)

REALITÉS ET RÉALITES

A L'OCCASION DE LA CONFERENCE SUR LA SECURITÉ EUROPEENNE

LA nouvelle offensive communiste, déclenchée depuis plusieurs mois sous la forme faussement anodine d'un effort diplomatique intéressant la tranquillité et le bien-être de tout un continet, commence à prendre contour. Par un biais astucieux et typiquement communiste, on veut imposer à tout prix l'idée que l'Europe, dans sa forme actuelle, a besoin d'un pacte général qui établisse un système de sécurité. On n'oublie qu'une toute petite chose: préciser d'ou vient le danger qui menace le continent. Mais les gens n'y voient que du feu, car la formule est impressionnante. Elle a vraiment une résonance apaisante pour des esprits qui, depuis plus de 25 ans, vivent le cauchemar de l'incertitude et des menaces permanentes. L'homme européen aspire incontestablement à une époque de paix, et les Chancelleries de tous les Etats se débattent, impuissantes, pour en trouver la formule.

Et voilà que, cette fois-ci, surgit une formule qui a l'air innocente et... réalisable. Réalisable surtout, car, en définitive, la proposition soviétique ne demande pas grand chose, ou, pour mieux dire, elle ne demande qu'une seule

(*Urmează pag. 4.*)

AVRAM IANCU

In acel timp, Ungurii, cari au rupt din autoritatea Majestăţii Sale apostolice a Austriei, în etape, tot mai multe drepturi exclusive, echivalând cu drepturi de castă, incepuseră o agitaţie, ca să alipească Transilvania la Ungaria şi să ajunga apoi şi oficial, la ceace de fapt exercitau, la un dualism de guvernare cu Austria, pentru a se numi imperiul Austro-Ungar.

Pe acele timpuri, Ungurii erau minoritatea rasială cea mai infimă din imperiul austriac. Dar umflandu-se ca broasca, susţineau o superioritate prin afirmaţii false şi induceri în eroare.

Astfel făceau-cum fac şi astăzi de altfel-caz de catolicismul lor, lasând să se admită că ei sunt catolici. Sunt şi Unguri catolici. Dar nu toţi Ungurii sunt catolici. Marea lor majoritate este calvinistă, apoi reformată, plus şi de alte erezii. "Dar — susţin ei, faţă de cine e dispus să-i asculte, catolicismul lor a fost eroic, contra pericolului mahomedan." Cea ce nu corespunde adevarului. Altfel, Turcii n'ar fi ocupat Budapesta.

Sau că atât de mult se simţeau legaţi de catolicism, şi de apărarea crucii, că, în faţa unei invazii asiatice, care ar fi periclitat-o, ei au ascuns coroana regelui Stefan, pe care se supra pune, ca la cavalerii de Malta în varful creştetului, crucea.

De ascuns, au ascuns-o, dar nu pentru motivele susţinute, ci ca sa poată spune invasorilor, cari trecuseră prin Ungaria ca la ei acasa, "că susţinerile cu creştinismul lor sunt defăimătoare, că ei au fost siliţi să adopte creştinismul şi l'au adoptat de formă, dar că ei au rămas la credinţele lor ancestrale nu erau şi ei tot Huni?"

Că nu ţineau şi nu ţin la creştinismul catolic, o dovedeşte faptul că în imensa lor majoritate ei nu sunt catolici, iar restul nu ajung nici la un milion şi jumătatel. Astăzi acest procentaj, dacă s'a schimbat, nu e în favoarea tezei lor. Ceace nu-i impiedică —de oarece graţie Schönbrunului, reuşiseră să aibă episc[illegible]pi— să continue afirmaţiile lor ca să inducă în eroareVaticanul astăzi, —după cum s'a întâmplat cu Ro[illegible] atunci.

Unii au voit să-l acuze pe Avram Iancu, fiindcă lupta contra Ungurilor cari făceau o revoluţie contra curţii imperiale, de contrarevoluţie ceace ar fi insemnat, a fi contra poporului, de partea împăratului. Istoria nu este ştiinţa datelor nici arta de inregistrare a faptelor, pivotându-le numai prin comparaţii din alte părţi şi timpuri.

Avram Iancu n'a fost un contrarevoluţionar. El a fost un conducător. Iar dacă a fost un revoluţionar, este necesar să precizăm că a fost un revoluţionar naţional. Noţiunea cuprinde şi socialul şi economicul. Mai ales în Transilvania de atunci, unde socialul şi economicul erau auxiliare, decurgând din naţional, cu care se confundă, dar care le determină la soluţionare. Altfel, ar însemna să trecem actul înaintea spiritului.

In aceasta privinţă avem după "România Democratică", chiar declaraţia lui, către acei, care făceau o confuzie nelalocul ei.

"Ne tot aruncaţi —*le-a spus el*— că suntem instrumente oarbe ale camarilei. Eu vă propun şi vă poftesc a ne deslega următoarele întrebari: camarila, precum vă place a spune, ne asigură naţionalitatea, pe când fraţii maghiari repetă şi vorbesc despre o singură naţiune maghiară, o singură patrie maghiară. De Români nu le place a vorbi, nici ca popor. Ce este acum mai recomandabil? A da mana cu acei ce nu vor să stie de tine? Sau cu acela care îţi promite împlinirea rugăminţii?

Nu! Domnilor nu! Noi suntem oamenii libertăţii. Pentru asta ne-am revoltat. Pentru asta ne-am vărsat şi suntem hotărâţi a ne vărsa sângele până la ultimul român!"

Avram Iancu acţiona ca un naţionalist, nu ca un şovinist.

Nu înţelegea să calce drepturile altor natiuni, fie şi minoritare. Pană să ajungă la declaraţia de m[illegible] sus, facuse oferte Ungurilor de convieţuire. Aceştiar refuzau. Voiau să facă pe Români să fie Unguri, nu ca[illegible]tolici cum voiau să spună la Curtea din Viena.

Cutremurată de apariţia lui Avram Iancu, camarila a fost nevoită să vadă limpede şi i-a promis ce a promis pentru Români. Cei care au pierdut partida, au fost cei din camarilă. Trupele şi generalii austriaci n'au putut rexista şi-au fost bătuţi de Unguri.

Ungurii au ramas să lupte doar cu legiunile de ţărani români aflaţi sub comanda lui Avram Iancu şi cari se aflau în munţii Apuseni.

In primăvara lui 1849 guvernul Maghiar, trimite toate trupele sale spre acest reduit cu intenţia de a lichida forţele româneşti cuprinse în legiunile lui Avram Iancu.

Superioare şi ca număr şi ca armament şi ca organizare, unităţile maghiare atacă forţele române. Dar legiunile lui Avram Iancu ripostează viguros. In bătăliile date la Abrud, Buces, Roşia, Cornita, Gura Cornii, Fântânele şi alte localităti, forţele legiunilor române conduse de strategia, curajul şi tactica lui Avram Iancu, înfrâng pe Unguri.

Acest răsboi în care s'au bătut o forţă militară bine organizată, cu o forţă ţărănească, alcătuită în grabă în legiuni, fiind înfrântă forţa militară, este unicul caz în istoria răsboaielor.

Ungurii au încercat apoi să ajungă la o înţelegere cu Avram Iancu. Dar acesta nu voia promisiuni. Tot atunci apăruse în această parte Nicolae Bălcescu, care voia să intervină, crezând că totul va merge cum se spunea la Paris în anumite cenacluri.

Era prea tarziu. Impăratul Austriei a cerut ajutorul militar al Ţarului Rusiei, ale cărui armate au ocupat Transilvania.

Astfel a încetat rasboiul.

Avram Iancu a crezut în cuvântul şi asigurarile împăratului. Aceasta n'a fost greşala lui.

Cine este sperjur, totdeauna plăteşte. Mai curând sau mai tărziu. Monarhia austriacă a plătit. Şi au platit şi comparşii ei. Este răsbunarea destinului, de la care nu scapă nimeni, chear dacă îi cheamă cum îi cheamă astăzi.

IOAN BICIOLA

HAPPY PRELUDES

cuts, but in the idea of any reduction in men and material as long as Soviet Russia and the Communist Empire have not given some first unquestionable proofs that they have renounced for good and all every project of military and political world domination. Such proofs cannot consist in less than the eliberation of all the European countries today in Soviet military and political bondage, in the withdrawal to the last man and the last nuclear weapon from Cuba, and in a complete cessation of the subversive activities which purposedly maintain so many countries, and today most specially those of North, Central and South America, in a state of perpetual turmoil and on the brink of anihilating civil wars.

The point is also that when in a country corroded by anti-national, defectist and communist propaganda, and ruled by permissiveness and electoral opportunism, a process of de-escalation, withdrawal and capitulation has been set going, it cannot be stalled any more. This has been proved in Vietnam and will be proved further, if nobody or nothing stops the desastrous stampede, by the abandonment of all of the United States positions along the Asiatic Eastern shores, Formosa, the Philippines and Japan included.

In fact, it is the self inflicted and loudly proclaimed defeat in Vietnam, and the accompanying happenings in the United States, that have brought the Kremlin and its frieds in the U. S. to the firm belief that the moment has come for a maximum presure on the tottering will of a well meaning, but ambiguously structured administration. What must be demanded is the begining of an American withdrawal from Europe also, which when completed —with Cuba already in Soviet hands and Central and South America soon in that of Castro-Ghevara guerillas and dictators— would have completed also the surrounding, in modern military terms, of the United States, of the last non-communist big power still in existence.

For it is not only the security of European powers which will be involved in the proposed Conference for European Security, but that of the United States alzo. For the Soviet High Command, who knows better than good Professor Stanley the number of its divisions and all the secrets and weaknesses of NATO, Europe in already virtually conquered. Expert in avoiding unnecessary armed conflicts before the delivering at the White House or at the U. S. Embassy in Moscow of the patiently prepared ultimatum, the Kremlin knows that with the last U. S. division withdrawn from Europe it will not have more difficulty in extending the Brezniof doctrine to the rest of the European Continent than it had to put an end to the Monroe doctrine under the Kennedy administration.

The moment for a last turn of the screw seems to be propitious, but also crucial, for Moscow's friends. The Helsinky negotiations for a mutual limitation and control of armaments, where discussions have been admitted and are continued with an opponent which has adamantly declared that it will never permit any foreign control on its own territory, shown how much can be imposed upon a public brainwashed since kindergarten up to the age of reason and consent. Proper timing seems, however, of importance, as a reaction is not to be excluded in an unbelievable era when the national flag is spat on publicly with impunity and that of the Viet Kong fluttered by vociferous crowds under the windows of the White House, when the officers and the soldiers engaged in a merciless war are run down, vilified and prosecuted by those who should protect and defend them, when a teacher (a Negro) is menaced with dismissal by the highest authorities because he asked one of his pupils (an Indian) to write on the blackboard: "God bless the United States"!

It has been decided, therefore, that without too much delay a new and potent dose of hallucinants has to be tried upon the public opinion of the only NATO power whose divisions are supported functionally and politically by nuclear forces. The stage has been prepared with the Kremlin's collaboration by that category of citizens which since the death of Joe McCarthy operates without any serious difficulties in the political, business and educational circles of the United States. The curtain rising has been heralded by an editorial of the New York Times brazenly titled "PREPARATION FOR WHAT?", stressing the futility and harmfulness of military costly prepartions against a danger *that does not exist*.

On the same page upon which the New York paper spotlights Professor Stanley and the Atlantic Council's recommendations for an European Security Congress, Professor Joseph Lyford, from the notorious Berkeley University and president of the "Fond for Peace", announces an imposing conference which will be held at the New York Hilton Hotel between 18 American and 18 Soviet delegates, "the best minds in the two countries" says Professor Lyford. The intention is according to the Californian professor, "to satisfy an obvious and growing demand for some practical suggestions as to how all of us are going to survive in an era of nuclear weapons, polution and threatened starvation". Professor Lyford informs us that premier Aleksey Kosygin supports fully the convocation of the conference and that, although this meeting is not officially organized, Mr. Elliot I Richardson, Under-Secretary of State, has agreed to give the luncheon speech.

A formidable array of more that 40 United States major corporations, among which the Bank of America, American Air Lins, Boeing Company, Chrysler Corporation, Corning Glass are sponsoring this unic bamboozling operation. Among the announced U. S. protagonists we spot with no little esthetical satisfaction "the best" to be found in the New Frontier crowd. We mention only a few of them: Mr. GEORGE W. BALL, former chairman of Lehman Brothers International, former Under-Secretary of State Under President Kennedy, a great promoter of military and economic interdependence, virulent enemy of murdered Moise Tchombe, who will be one of the co-chairmen on the U. S. side, **JOHN KENNETH GALBRAITH** chief architect of Kennedy's foreign and economic policy, Harvard professor of economy, advocate of a "coalition government" in Vietnam. ADAMS S. ,FISHER former Kennedy appointed Deputy director of the illegal Arms Control and Disarmament Agency, foreign policy advisor to President Kennedy, sent by him with Walter Rostov to attend the 6-th Pugwash Conference in Moscow, from where they returned with the decision to dismantel the First Strike Forces of the United States. We are,

(Urmează pag. 4.)

HAPPY PRELUDES

meanwhile reassuringly informed that the coming meeting will be no mere, nor less than a Pugwash Conference open to Press and public. Which indicates that the spirit in which the negotiations will be conducted on the U. S. side will conform with the 25 years old precept "Better yield than confront", the transitional formula towards the "Better red than dead" prescription.

About the 18 Soviet representatives —who will be paraded after the conference all over the United States, as living proof of Moscow's peaceful intentions— we are informed, by another of the American cochairmen, that "they are expected to use the convocation to press, in particular, criticism on American restriction on East-West trade and to indicate Soviet unhappiness with the Nixon administration decision to deploy defensive and offensive missiles while talks on limiting strategic arms continue".

The methode and philosophy with which they will *confront* their American hosts is well known and was once more defined by Nikita Khruschev in Tirana in 1956:

> "We do not negotiate on the basis of the 'give and take' principel. We have nothing whatever to give. — We will not make any concession because our proposals do not form the basis of a barter deal".

As we are not tied down by the strict discipline of the HEW Department, let us join the Negro teacher and his Indian pupil in their proyer for America: "May God protect this great and too confiding country, the last hope of so many freedom - loving and freedom - hungry nations, against the machinations of its enemies, of its professional impostors and of its fools!".

Michel STURDZA

Self-Determination Soviet Style— "BREZHNEV DOCTRINE"

The "Brezhnev Doctrine" (the Soviets say "limited sovereignty") was the ideological justification for the 1968 invasion of Czechoslovakia.

din broşura — "*Who is the Imperialist*" a. "American Federation of Labor"

REALITES

chose: *la reconnaissance et le respect des réalités socio-politiques surgies sur le continent après la 2.ª guerre mondiale.* On ne peut pas refuser cette bagattelle à un pays qui a tellement contribué jusqu'ici à la bonne entente universelle! Cest si peu!... Surtout pour des Etats qui n'ont rien perdu et n'ont rien à craindre (hélas!) d'un ancien allié.

Et, pour soutenir cette proposition alléchante, le bloc communiste, bien dressé par Moscou, ne se lasse pas de répéter que "*Ce qui constitue le principal obstacle pour le maintien de la paix et la création d'un climat de sécurité européenne n'est pas le fait que les Etats ont une infrastructure sociale, politique, économique, différente et qu'ils se rattachent à des idéologies différentes*"... Mais pas de tout! Soutenir une pareille idée, c'est de la faribole! Bien au contraire, toutes ces différences constituent une superbe réalité post-bellique, digne de faire naître un "*idéal commun européen*" pour le maintien de la paix. Tout le mal vient de la tendance expansionniste et hégémonique d'une puissance extra-continentale non epécifiée, qui s'entête à maintenir des troupes agressives sur le territoire européen. Tandis que les annexions arbitraires de l'URSS et la pression agressive constante du bloc communiste ne seraient qu'une irréfutable réalité post-belliqque... Cela va de soi...

Et la presse du bloc communiste de diriger la symphonie des réalités socio-politiques post-belliques qui devraient être admises par tous les Européens s'ils veulent jouir un jour d'une sécurité collective efficace. Selon cette presse la coexistence pacifique est l'unique "*possibilité réelle*" de paix, de bien-être et de prospérité. A les entendre dire, il n'y a qu'à la reconnaître comme principe de droit international pour pouvoir immédiatement faire passer les trois quarts du budget de la défense nationale dans les caisses du Service des loisirs et voyages des ouvriers non-qualifiés. Ce n'est que par son intermédiaire qu'on aboutira au systéme de sécurité désiré.

Puis, à cette "*réalité de principe*" on rajoute quelques "*réalités de fait*" qu'on affuble de l'adjectif "*majeures*" pour bien marquer l'importance qu'il faut leur accorder:

L'existence des deux Républiques Allemandes en est une. Le partage doit être considéré comme définitif, inaliénable et imprescriptible. Et cela dans l'intérêt de la paix et de la sécurité européenne (!!). Il est pour le moins surprenant de voir qui propose et soutient ce partage absurde et contre-nature. Justement ceux qui oublient qu'au Vietnam ils soutiennent exactement le contraire, c'est-à-dire, l'union des deux tronçons en conflit, mais sous la direction de la fraction communiste. Cela change beaucoup le rôle des réalités qui, selon les normes marxistes, ne sont *réelles* que si elles s'adoptent aux intérêts de la cause marxiste.

D'autre part, cette double existence d'un Etat impliquerait la reconnaissance implicite de la République Démocratique Allemande (de l'Est) ainsi que son entrée à l'ONU. Il y a, dans cette affirmation, toute l'inconscience et le manque de pudeur qui caractérisent les gouvernements des Républiques Socialistes. Pour la RDA, ils demandent sa reconnaissance internationale et son acceptation à l'ONU, tandis que pour Formose (cas identique du point de vue international) ils ont demandé le contraire. Il est vrai qu'ils ont eu gain de cause dans le cas de Formose. Pourquoi douteraient-ils d'arriver à leurs fins cette fois-ci encore, connaissant la lâcheté qui caractérise les dirigeants occidentaux?

Ils demandent ensuite qu'on tienne compte de *la modification des frontières d'un certain nombre de pays.* Selon l'ordre reçu de Moscou, il faut *soutenir l'intangibilité des frontières actuelles,* car c'est une réalité post-bellique, même si cela va à l'encontre de la justice et de la réalité ethno-politique des pays en cause. Pour voir quel caractère partisan revêtent de telles "*réalités majeures*" et dans quelle position fausse elles placent ceux qui les soutiennent sur l'ordre de Moscou, il suffit de mettre en parallèle leurs propres propos. D'un côté, la presse des satellites vitupère contre une possible modification des frontières; d'un autre côté, la même presse prône le "*respect stricte des droits de chaque peuple de décider de son sort*". Ce qui est absolument contradictoire, étant donné que, justement, les satellites ont été littéralement amputés par les mainmises territoriales de l'URSS. Mais c'est trop leur demander que de leur rappeler la logique.

Enfin, ils insistent en choeur sur l'existence d'un dernier groupe de "*réalités majeures*", formées par ce qu'ils qualifient d'"*éléments négatifs*" et qui doivent disparaître le plus vite possible pour que la sécurité européenne soit possible et efficace.

(**Urmează pag. 5.**)

Et quels sont ces éléments négatifs? Tout simplement *les bases militaires* se trouvant sur des territoires étrangers et *les troupes non-européennes* manoeuvrant sur le continent.

Tenant compte du fait que, dans la mentalité communiste, les troupes et les bases militaires russes se trouvant comme en pays conquis un peu partout, ne sont pas considérées comme "*non-européennes*", cette catégorie de réalités vise exclusivement la présence des Américains. Logiquement, s'il faut prendre à la lettre la théorie de la reconnaissance et du respect des réalités post-belliques, soutenue par le bloc communiste, rien ne devrait empêcher de considérer ces bases et ces troupes aussi comme des réalités à respecter. Mais cela n'entre guère dans leurs calculs. Esprits tortueux, ils ont déjà trouvé le moyen d'imposer deux types de réalités majeures, favorables aux conquêtes déjà acquises du communisme international et aux intentions ténébreuses qu'il nourrit à l'égard de ce qui reste libre dans la presqu'île européenne.

D'une part, *les réalités positives* qui doivent entériner un *statu-quo* désastreux pour tout l'avenir de l'Europe et surtout pour la sécurité collective qu'on voudrait servir. D'autre part, les *réalités négatives* qui, une fois résolues dans le sens préconisé par les Soviétiques, éloigneraient de l'Europe les seuls atouts qui lui garantissent une certaine sécurité.

L'astuce, bien que cousue de fil blanc, semble ne pas avoir atteint les centres vitaux de la compréhension des gouvernants occidentaux. Ceux-ci nagent toujours dans l'euphorie des relations commerciales avec les pays de l'Est et se laissent berner par le chantage classique: contrats commerciaux contre sécurité à la soviétique.

Si les réalités matérielles qu'on cite étaient vraiment stables, majeures, inébranlables, on n'aurait nullement besoin de faire appel à une conférence de ce genre. Une réalité saine s'impose d'elle-même, sans qu'on fasse appel au subterfuge de sa "*reconnaissance plénière*" par un forum international.

Mais tout le hic est là.

Les communistes se rendent parfaitement compte de la faiblesse morale, éthique et juridique de leur position. Ils savent qu'ils se trouvent en contradiction avec la loi internationale. Et ils veulent y remédier, même s'il s'agit de pulvériser les assises de ce droit des gens dont ils font tellement cas en l'occurance.

Car, ce n'est pas l'établissement d'une sécurité européenne qu'ils cherchent. Ils s'en moquent éperdument! Ce qui les tracasse c'est la reconnaissance officielle de leur main-mise sur les territoires volés; c'est l'éloignement rapide des forces américaines qui gênent leurs actions de conquête; c'est la neutralisation de la méfiance envers eux des gouvernements occidentaux. Ils cherchent leur sécurité particulière, à l'abri de laquelle ils puissent reprendre la grande offensive pour la conquête de l'Europe Occidentale.

C'est en cela que les Gouvernements invités à cette Conférence ne doivent pas se laisser berner. S'il y a des "*réalités majeures*" ne pas oublier ni abandonner, ce sont celles liées à l'existence et à la souffrance des nations occupées par le communisme. Voilà quelques-unes des réalités post-belliques qui demandent la légalité internationale, la reconnaissance plénière, la justice immédiate:

— La réalité de la situation précaire des nations captives, qui, sous la férule communiste, ne jouissent pas de leurs droits, à commencer par celui de décider en toute liberté de leur sort.

— La réalité de la situation désespérée des territoires occupés de force par les Russes, lesquels emploient tous les moyens pour les dénationaliser.

— La réalité du honteux "*mur de Berlin*" qui témoigne de la cruauté et du manque de respect de la personne humaine des communistes.

— La réalité des trois révoltes contre la tyrannie rouge, tentées par les Allemands, les Polonais et les hongrois, noyées dans le sang et qu'aucun Européen ne saurait oublier.

— La réalité des centaines de Camps de concentration et des milliers de prisons d'au-delà du Rideau de Fer, où gémissent et meurent des millions d'individus qui ne sont coupables que de ne pas être communistes.

— La réalité des dizaines de milliers d'agents provocateurs et d'espions que le bloc communiste expédie annuellement dans les pays occidentaux pour affaiblir leur résistance morale.

— La réalité de l'interdiction systématique de la libre circulation des gens et des idées, que le bloc communiste pratique avec un acharnement inflexible.

— Et comble de perversion, la réalité de la perfidie de l'URSS, qui prône aujourd'hui une conférence pour la sécurité européenne tout en fomentant des troubles politico-sociaux chez ceux avec lesquels elle veut discuter.

Qui est-ce qui menace l'équilibre du monde, empêche l'établissement de la paix et met en déroute toute possibilité d'une sécurité continentale? QUI??

Naturellement, pour l'URSS et son bloc communiste, il n'y a pas de contradiction dans toutes ces tactiques, car leur but est unique: conquérir le monde par n'importe quel moyen. Cependant, pour ceux qui font partie de cet Occident menacé et entre les mains desquels se trouve l'avenir de toute une civilisation, ces "*réalités permanentes*", et non circonstantielles comme celles invoquées par les communistes, devrait peser lourdement sur leurs consciences et les rendre plus circonspects devant les arguments qui sont et seront encore employés pour les vaincre.

Comment peut-on espérer une paix durable avec la mentalité qui règne chez les gouvernements communistes et tant que les nations opprimées resteront dans leur situation actuelle? Dans ces conditions, quelle valeur peuvent avoir les "*réalités*" exposées par le bloc communiste à côte de celles qui, incontestablement, marquent la vie et les aspirations de tant de peuples?

La sécurité véritable ne s'appuie pas seulement sur l'entente momentanée de quelques gouvernants. Pour qu'elle soit agissante et respectable, elle doit correspondre à un état d'esprit général, ancré dans l'âme des nations. De surcroît, elle doit être proposée sans intentions cachées et sans l'emploi du chantage. Ce qui est loin d'être le cas.

Ainsi, la Conférence qui aura lieu se déroulera sous le signe du mensonge, de la tromperie et du chantage. Et si elle aboutit aux résultats escomptés par l'URSS et ses acolytes, l'Occident pourra se vanter d'avoir sciemment contribué à son propre effondrement.

A bon entendeur, salut!

BASILE RUTASKOL DELA KALEONE

ROMANIA SOCIALISTA SI VATICANUL

Nu e vorba de România, ci de regimul care sub diverse sulemeneli de guverne, a creat prin banditismele inițiale, o situație mai mult decât rușinoasă.

Utilizăm termenul România, deoarece așa îl citim în fițuica "Europa și Neamul Românesc". Această, fițuică, consideră oportun să spună că după lichidarea neînțelegerilor dintre Vatican și Polonia, Vaticanul ar fi inaugurat și el —precum Brandt— un "Ost-Politik", care "va aduce o briză" (dece nu vânt alizeu sau un zefir?) care va ajuta România, ce are și ea anumite probleme litigioase cu Vaticanul, la o apropiere a conducătorilor actuali români, cu Occidentul.

Ce probleme litigioase există între România și Vatican?

Regimul Anei Pauker și al lui Gheorghiu —Dej, din România, punând mâna pe biserica ortodoxa— (pe vârful careia strălucesc odăjdiile oferite de Gheorghiu —Dej, drept decorație pentrucă Marina a trecut pe sub arcul lui de triumf), aplicând puterea autorității de partid și guvern, a sugrumat și a jefuit, a arestat și a ucis, a închis Bisericile Unite sau le-a ocupat, a dat goana după episcopi, preoți și credincioși, aruncându-i în temnițe— toate acestea conform religiei pravoslavnice a N. K. V. D. ului.

Pentru bune raporturi, cu Vaticanul, cu Occidentul, cu lumea catolică, regimul din România trebue să pună capăt acestor stări de lucruri. Să predea Bisericei Unite drepturile ei naturale, cari sunt și naționale, altfel episcopii dela Blaj vor ajunge în timp a fi unguri.

Nici Vaticanul, nici Biserica Unită nu au altceva de tratat cu regimul din România.

Mai mult, Vaticanul nu poate redeschide cladirea ce are pentru Români, ca să serveasca de hotel pentru trimișii hangiului de drum mare, Marina, fără împlinirea acestor drepte revenedicări.

Iar Varsovia nu poate servi ca exemplu.

CULTURA SI EDUCATIA MASELOR

TOŢI, avem încă mult de învăţat şi alegând singuri cărţile, conferinţele, revistele şi studiile ce ne atrag, lipsiţi de directivele şi controlul permanent al "partidului" infailibil, nu progresăm.

Dincolo de cortina de fier se merge din "perfecţionare", în "perfecţionare" şi unul din obiectivele urmărite, este formarea unui "om nou". Presa ceauşistă, din Septembrie, este plină de articolaşe care explică şi elogiază hotărârea partidului de a intensifica eforturile pentru ca "toate centrele de învăţământ" sa îşi extindă activitatea educativă şi culturală asupra maselor. Desideratul, admirabil în sine, nu este nou chiar dacă n'a fost încă realizat pe toate continentele. În consecinţă, orice guvern, pe orice punct al globului, îşi asumă sarcina de a ridica nivelul educativ şi cultural al maselor, merită felicitări.

Le merită şi guvernul din Bucureşti?

Pentru a răspunde, să vedem ce şi cum înţeleg tovarăşii să intensifice, sub denumirea "cultura şi educaţia maselor".

Un lung articol, publicat la 3 Septembrie de SCINTEIA, ne lămureşte pe deplin. Precizează în primul rând că activitatea cultural-educativă a masei este în sarcina partidului şi că "*sub direcţiunea organizaţiilor partidului*, toate forţele societăţii, organizaţiile, *instituţiile de invăţământ şi culturale, literatură, artă, presă, radio şi televiziunea, etc*" vor participa la această campanie pentru ca "activitatea culturală de masă să se distingă prin mesajul său politic, *PENTRU A AJUTA LA INTELEGEREA PROFUNDA ŞI LA INSUSIERA IDEILOR SI A CONCEPTIEI MARXISTO-LENINISTE SI A CONSTRUIREI SOCIETĂTII SOCIALISTE*... obiectiv fundamental al activităţii cultural educative fiind formarea omului în spiritul eticei şi echităţii socialiste...".

Iar pentru a împrăştia orice urmă de îndoială, pentru a ne arăta grija "culturală" a partidului, autorul articolului adăuga: "Se poate spune că cel mai important şi semnificativ din ceiace se realizează astăzi, în consens natural cu edificaţiile economice. *ESTE FORMAREA OMULUI, AL CONSTRUCTORULUI SOCIALISMULUI*...".

Ne mai invaţă ideologul acestui KULTURKAMPF, că "activitatea culturală joaca un rol important în intensificarea participării oamenilor muncii, la opera de edficare socială şi economică". Şi ne mai spune că "în centrul *PREOCUPARILOR INSTITUTIILOR CULTURALE TREBUIE SA SE GASEASCA CHEMAREA DE A SE REALIZA PLANUL CINCENAL, INAINTEA TERMENULUI PREVAZUT*".

Deci. la ore suplimentare de muncă, neplătite şi la o riguroasă îndoctrinare marxisto-leninistă, se rezumă marea campanie pentru "ridicarea nivelului cultural al masei româneşti", iniţiată de patrioticul guvern din Bucureşti.

Ar mai rămâne întrebarea dacă această abrutizare comunistă pentru a forma "un om nou", adică un robot marxisto-leninist care să "producă" mai mult, este o initiativă a programului comunist din România, care se pretinde original, sau dacă aparţine stăpânilor moscoviţi.

Găsim răspunsul într'un lung articol, publicat de A. Butenko în numarul 7 din 1972 al revistei GESELLSCHAFTLICHE BEITRÄGE, din Berlin - Est.

După ce îşi informează cititorii că "Societatea de consum nu poate ascunde faptul că sistemul capitalist a fost şi este o stare de exploatare, în care bunurile şi resursele aparţin câtorva milionari iar muncitorii SUNT CONDAMNATI LA O MUNCA ISTOVITOARE, LA SARACIE SI SOMAJ, autorul trece la analize pretins tecnice ale "socialismului multilateral desvoltat şi diversificat" din Uniunea Sovietică. Spune, între altele, că "Actual, sunt în curs de resolvare problemele pentru a crea comunismului o basă tecnică, pentru a perfecţiona raporturile sociale şi *PENTRU A FORMA UN NOU TIP DE OM*"... "Ca şi în Uniunea Sovietica, în celelalte ţări care au intrat în faza socialistă de desvoltare, puterea proletariatului şi a muncitorilor se găseşte în proprile lor mâini şi conducerea corespunde partidului marxist-leninist"... "Baza materială a vieţii sociale o constituie caracterul producţiei. Ea este condiţionată în primul rând de dinamica basei tecnico-materiale a societăţii socialiste, DE PRODUCTIVITATEA MUNCII..."

... "Ideologia marxisto leninistă s'a convertit, în societatea socialista desvoltată, în conceptul unei lumi pentru toate clasele şi pentru toate grupurile sociale... Este adevărat că forme ideologice neştiinţifice şi reziduri ale unei psihologii depăsite —cum sunt religia, opinii mici-burgheze şi prejudecati—, nu dispar incă în mod complect, în societatea socialistă; dar constituie desigur o trăsătura caracteristică a socialismului desvoltat, faptul că sunt pe cale de dispariţie progresivă..." (Pasaj, care îi poate merge la inima fostului episcop Teofil şi care —în treacăt fie zis— explică interesul guvernului din Bucureşti pentru a pune mâna pe biserica de la Paris.)

"Bineinţeles că un inalt grad de desvoltare socială este irealizabil fără o PLINA PUNERE IN MISCARE A TUTUROR POSIBILITATILOR OFERITE DE SOCIETATEA SOCIALISTA DESVOLTATA. FARA NECESARA MOBILIZARE A MUNCITORILOR PENTRU UN RANDAMENT CAT SE POATE MAI EFICIENT IN PRODUCTIVITATEA MUNCII..."

La tovarăşii ruşi, ca şi la tovaraşii din România, stim că muncitorii nu sunt supuşi ca in Occident, la munci istovitoare şi la sărăcie. Nu mai pot de atata muncă uşoară şi bogăţie. Dacă respectivele ţari străbat o criză economică gravă, ea nu poate fi imputată sistemului infailibil marxist leninist şi nici conducătorilor, unul mai competent ca altul şi toţi, selecţionaţi pe baza "eticei şi echităţii socialiste. Cui atunci?

Dar masa, "proletariatul şi muncitorii", "stăpâni pe destinul lor şi pe productie", trebuie să facă noui eforturi de muncă prost plătită şi, pe deasupra să fie convinşi că trăiesc admirabil, că "desvoltarea multilaterală şi diversificată" le-a adus paradisul pe pamânt.

Iar ca să işi "insusească" astfel de adevăruri si să "producă" mai mult, trebuie ca şi "toate instituţiile de invătământ" —sub directivele partidului—, sa vină cu un spor de muncă entuziastă, pentru a îi forma, mai frumos spus, pentru a îi educa şi a le impărtaşi CULTURA!

Radu GHENEA

ROMANIA SI UNITATEA EUROPEI

III

»Rumania sigue siendo el centinela sin sueño del Occidente. Rumania no puede ni debe morir. La hija de Trajano, la hermana lejana de la gran familia latina, la Tracia de verdes pámpanos de azuleantes racimos, citada en la "Iliada"; la defensora del claro alfabeto romano frente a las orientales letras cirílicas, la alegre y bella tierra de la "jora", que es como una sardana; el país de la estirpe de oro, de los arcángeles alanceando los dragones; ese mapa con 20 millones de cristianos inasimilables para los rusos, ese peñasco de Occidente, tiene derecho a ser oído.

Rumania no puede morir. No puede este pedazo entrañable de Europa y la latinidad, forjado en la más alerta vigilancia, amasado con más de mil años de sangre derramada, liquidarse sobre un papel rayado en la sobremesa de un alegre banquete en Yalta, entre el "vodka" y el "whisky" de los vencedores de una guerra comenzada en nombre de la libertad de los pueblos.»

AGUSTÍN DE FOXÁ.

En este triste décimoquinto aniversario de la instauración en Rumania del terror y el exterminio, los rumanos refugiados evocamos el llamamiento hecho al mundo libre el 13 de diciembre de 1957 por el gran español y gran amigo que fué Agustín de Foxá. Sirva esta emotiva evocación como la manifestación de la esperanza de que la O. N. U. y las potencias occidentales hayan comprendido, por fin, el peligro que representa para el porvenir del mundo libre el continuo avance comunista, y veamos en esta comprensión la posibilidad de que se conviertan en realidad nuestros deseos: libertad para Rumania, libertad para la Europa del Este.

"România continuă să fie sentinela neadormită a Occidentului. România nu poate şi nu trebue să moară. Fiică a lui Traian, soră îndepărtată a marei familii latine, Tracia cu pajişti şi podgorii verzi, citată în "Iliada", apărătoarea alfabetului roman în faţa orientalelor litere cirilice, vesela şi splendida ţară a "horei", care este un fel de sardana, ţara cu obârşie de aur a Arhanghelilor care străpung cu suliţa balaurii, această întindere de 20 de milioane de creştini inasimilabili de ruşi, aceasta stancă a Occidentului, are dreptul să fie auzită.

"România nu poate muri. Nu se poate ca acest colţ iubit al Europei şi al latinităţii, întărit prin permanentă veghe la graniţa ei de Răsărit şi cu mai bine de o mie de ani de sânge vărsat apărând-o, să fie lichidat pe o bucăţică de hârtie liniată, în după-amiaza unui vesel banchet la Yalta, printre votcile şi icrele negre ale invingătorilor intr'un rasboi inceput în numele libertăţii popoarelor." Agustin de Foxá.

Urmează apelul Comunităţii Românilor din Spania:

"In această tristă a cincisprezecea aniversare dela Instalarea în România a teroarei şi a exterminării, Românii refugiaţi amintesc chemarea făcută la 13 Decembrie 1957, lumii libere, de marele spaniol şi marele prieten care a fost Agustin de Foxá.

Să servească această emoţionantă evocare ca o manifestare a speranţei noastre că Organizaţia Naţiunilor Unite şi marile puteri occidentale au înţeles, însfârşit, primejdia ce reprezintă pentru viitorul lumii libere, continul avans comunist şi vedem în această înţelegere, posibilitatea ca să se transforme în realitate, dorinţele noastre de: libertate pentru România, libertate pentru Europa de Est."

In pagina treia, apare blocul de 9 vignete "Europa care sufera" cu cele trei tripticuri supratiparite.

Plicul pentru stampila zilei de emisiune, reprezinta vigneta "trasul cu pistolul în ceafa", datele 23 August 1944-23 August 1959, în englezeste: cincisprezece ani dela rastignirea Romaniei şi apelul: libertate Romaniei, în română, spaniolă şi engleză.

VII./ *La 30 Septembrie* 1959 şi în cadrul comemorării unui deceniu dela acceptarea şi semnarea Protocolului Drepturilor Omului de către membrii Organizaţiei "Naţiunilor Unite", Românii Liberi, ironizând ineficienţa nobilelor şi umanelor intenţiuni, rămase numai pe hârtie, a emis două vignete de 75 Bani fiecare de culoare negru şi violet resp. pe care apare reprodus porumbelul desenat de Picasso pentru a simboliza în diverse emisiuni ale ţărilor satelite Moscovei, *"pacea sovietică"*.

In desenul românesc porumbelul are pe piept insignele comuniste, secera şi ciocanul, iar sborul lui trece pe deasupra unui mormânt, pe a cărui piatră funerară se pot citi: *PAX ETERNA - DREPTURILE OMULUI - HUMAN RIGHTS - DERECHOS HUMANOS*, ceace vrea să spună că în "pacea sovietică" nu există dreptul de a trai oamenii

(*Urmează pag. 8.*)

liberi, in niciuna din țările unde nenorocirea a instalat-o la putere. Pentru aceasta chenarul vignetelor este îndoliat. Mai apar cuvintele ROMANIA și POSTA.

S'a gravat și o ștampilă specială cu textul: *LIBERTATE SI DREPTURILE OMULUI EUROPEI DE EST-MADRID-30 SEPTEMBRIE* 1959, precum și un plic pentru ștampila zilei de emisiune. Acesta reproduce desenul vignetelor și în limbile română, spaniolă și engleză textul—*PACEA COMUNISTA ESTE MOARTEA DREPTURILOR OMULUI—LIBERTATE EUROPEI DE EST*.

VIII./ *La* 8 *Noembrie* 1959, cu prilejul comemorării "Anului Mondial al Refugiaților", decretat de Oraganizația Națiunilor Unite, Românii Liberi au lansat o vignetă de 75 Bani, în culoare albastră pe care apare o ghiară ghiara sovietică în palma cărela apare harta Europei de Est cu țările smulse de comunism: Estonia, Lituania, Letonia, Prusia Orientală, Polonia, Germania Orientală, Cehoslovacia, Ungaria, România, Bulgaria, Yugoslavia și Albania și trei siluete omenești, fugari din Paradisul Roșu către libertate. Pe vignetă mai apar cuvintele *ROMANIA*, *POSTA*, *ANUL REFUGIATILOR* și în lumina unei torțe, cheia magică a tuturor suferințelor: *LIBERTATE, LIBERTY, LIBERTAD*, 1959.

S'a confecționat deasemenea o ștampilă specială comemorativă cu textul: ELIBERAREA EUROPEI DE EST REZOLVA PROBLEMA REFUGIATILOR-MADRID-8 NOEM-

BRIE 1959, și un plic pentru ștampilă zilei de emisiune, care reproduce desenul vignetei-ghiara sovietică și textole: ANUL REFUGIATILOR, 1959-1960, și LIBERTATE EUROPEI DE EST, în română, engleză și spaniolă. Dealungul ghiarei cu țările smulse bătrânului continent de Rusia sovietică, apar siluetele istovite de suferință și efortul de a scapa ale unor refugiați, care cu toată sârma ghimpată, câinii polițiști și gloanțele temnicerilor, reușesc să ajungă la "libertate".

IX./ *La* 1 *Decembrie* 1959, și în ordine cronologică corespunzând celei de a 4-a emisiune a Europei dela Strasbourg, parodiind desenul oficial —șase verigi înlănțuite peste care apare cuvântul Europa— conform desenului, Profesorului WALTER BRUDI, din Stuttgart, ales în reuniunea reprezentantilor celor sase dela Scheweningen, din Martie 1959.

Românii Liberi, complectând desenul încadrează harta Europei din 1919 cu cele șase verige, simbolizând unitatea întregei Europe, iar dedesubt, secera și ciocanul ca simboluri ale comunismului și o spada, simbolizând agresivitatea lui, apar pe vignete frânte în bucăți, vrând să spună astfel că Europa unită înfrânge comunismul.

Două valori a 75 de bani fiecare, în culorile verde și roșu resp. Pe vignete mai apar cuvintele *EUROPA-ROMANIA-POSTA*.

S'a gravat o ștampilă specială cu textul: *EUROPA UNITA VA INFRANGE COCUNISMUL-MADRID*-1 *DECEMBRIE* 1959 și un plic filatelic pentru ștampila zilei de emisiune. Pe acest plic, deasupra simbolurilor comuniste secera și ciocanul, sfărâmate, fâlfăie victorios drapelul Europei unite în frontierele ei dela 1919 și textul: *LIBERTATE SI UNIRE CU EUROPA DE EST*.

X./ *La* 21 *Decembrie* 1959, cu prilejul trecerii prin Madrid a Generalului Eisenhover, Președintele Statelor Unite ale Americii, care venea dintr'un lung voiaj de propagandă prn diverse capitale, cu sloganul de "pace, libertate și prietenie", Românii liberi au supratipărit, în perechi, vignetele anului mondial al refugiaților cu textul în limba engleză și spaniolă PACE, PRIETENIE SI LIBERTATE PENTRU ROMANIA SI EUROPA DE EST—21.XII.1959.

S'a gravat o ștampilă specială comemorativă cu textul: VIZITA PRESEDINTELUI EISENHOVER-LIBERTATE ROMANIEI-MADRID-21 DECEBRIE 1959, și un plic pentru ștampila zilei de emisiune, pe care se reproduce portretul Generalului Eisenhover înconjurat de textul, în limbile română, spaniolă și engleză *CEREM DELA PRESEDINTELE STATELOR UNITE, PACE, SI LIBERTATE IN PRIETENIE, EUROPEI DE EST*.

XI/. La 16 Mai 1960, a fost convocată la Paris o conferință de Inalt Nivel a Primilor Miniștrii ai Marilor Puteri: Anglia, Franța, Statele Unite și Rusia Sovietică, pentru a discuta și elimina punctele de tensiune în politica internațională în acel moment.

Conferința a fost torpilată de Nichita Chruschov și închisă la 24 ore după deschiderea ei, fără nici o atitudine demnă din partea celorlalți parteneri, cari au înghițit mojiciile și impertinențele premierului comunist.

Pentru ironizarea celor petrecute la Paris, Românii Liberi au emis un triptic filatelic compus din trei valori de 10, 15 și 25 de bani, reproducând în desemn silueta turnului Eifel în jurul căruia uliul sovietic fugărește pe cei trei porumbei ai păcii "coexistențialiste" - după jocul infantil practicat de copii din România, "*uliul și porumbeii!!*". Vigneta este de culoare albastră și în afară de ROMANIA-POSTA, apare în limbile română, engleză și spaniolă: *CONFERINTA DE INALT NIVEL - PARIS 16 Mai 1960. LIBERTATE EUROPEI DE EST*.

S'a gravat o ștampilă specială cu textul: *CONFERINTA MARILOR PUTERI - PARIS 16 MAI 1960 MADRID - LIBERTATE EUROPEI DE EST*, și s'a confecționat un plic filatelic pentru ștampila zilei de emisiune, care reproduce aceaș scenă din vignete și acelaș text.

XII/. La 19 Septembrie 1960, "Europa dela Strassbourg" a emis cea de a 5-a serie poștală "Europa", după modelul ales, prin concurs, al artistului finlandez Pentti Rahikainen, care reprezintă cuvântul EUROPA în care litera O are aspectul unei roți cu 19 spițe cele nouăsprezece State afiliate la C. E. P. T. (Conferinta Europeană de Poștă și Telecomunicații instituită la această dată, conform acordului în acest sens de la Montreux din Junie 1959.

Dela această dată toate emisiunile celor dela Strassbourg vor menționa în viitor cuvântul C. E. P. T. (prescurtarea-Conferința Europeană de Postă și Telecomunicațiuni).

Parodiind desenul oficial, Carul Europei, Românii liberi au adăugat lângă roată o siluetă umană care se străduește să împingă roata peste bolovanul sovieto-comunist, care-i stă în cale. Trei valori de culoare albastră de 75 bani fiecare, având la dreapta sau la stânga lor câte o vignetă cu textul: în limbile româna, franceză și spaniolăi *EUROPENI ELIMINATI COMUNISMUL DIN CALEA VOASTRA - LIBERTATE EUROPEI DE EST!*

S'a gravat o ștampilă specială cu textul: *LIBERTATE EUROPEI DE EST - 19 SEPTEMBRIE MADRID 1960* și s'a confecționat un plic filatelic pentru ștampila zilei de emisiune, reproducând desenul vignetei, roata cu silueta umană și textul în spaniolă *EUROPA ELIMINA AL COMUNISMO DE TU CAMINO*.

(*Urmează în N.° 5.*)

DE PAZA...

ROMANIA, aşa cum e situată, la capătul dintre pământuri, închide Continentul Uriaş al Răsăritului şi deschide Continentul Naţiunilor. Continentul vast care stă în spate —în spatele României— ameniţător, şi-a revărsat şi îşi revarsă fanatic, din spaţiul genunilor, orbeşte, permanent, conţinutul catastrofal.

Toate năpustirile asiatice, cu avalanşele lor de popoare sălbatice, îşi aveau origina în tenebre şi descărcau tenebre. In imensul crater mongoloid, galben, cenuşiu, fierbeau popoare peste popoare, triburi, soiuri omeneşti, în continu conflict. Cele mai feroce înlăturau sau striveau pe cele mai slabe. Numai Asia a fost în stare să se întindă în imperii vagabonde, cu hotarele purtate din loc în loc, călare, în fuga cailor, ocupând şi pustiind.

Deluviunile, înecul popoarelor migratoare, năvălirile barbare, au trecut mai întâi peste câmpurile "grâului cât suliţa", peste ştubeele cu faguri, peste o naţie fixă, cultă cu origine şi întindere bine stabilită. Tenebrelor asiatice li s'au opus pe arcul carpatic cea dintâi conştiinţă genetică, care a servit ca exemplu, ca bază, ca structură şi pentru Europa care nu ar fi reuşit să reziste puhoaelor dacă nu şi-ar fi reciclat originile pe arii solid definite naţional. Fără rezistenţa, fără apărarea de pe plaiurile latine, căreea filozofia noastră i-a pus numele oii sacre, e greu de presupus că Europa se putea organiza în ginţi, şi cine ştie dacă faţa lumii nu ar fi fost alta, peste un imens cimitir.

Energiile unite dela porţile Europei, adânc înrădăcinate în Tradiţie, curate în grai, tinere, au îngăduit ca pe beneficiile unei culturi antice să se realizeze concertarea Naţiunilor Idealului uman, peste care creştinismul însuşi a devenit credinţă şi cultură esenţial europeană. Fără Naţiunile Europei, plenitudinea lui Christos, coborât de pe cruce, ar fi încetat să mai fie temeiul învăţăturilor evanghelice. Asia L-a negat şi-L neagă. In timpurile noastre, Continentul imperiilor instinctuale, în noua sa invazie, sub alt aspect dar cu acelas obiectiv, încearcă să ridice Europei zestrea culturii cristice, pentru a o înlocui cu dezastrul ateu.

Puţurile genunilor de altădată se destupă proaspăt. Izbesc, înaintează şi supun programat. Europa e ameniţată cu pieirea mai grav ca oricând, cu consimţământul Europei înfrânte sau libere, unde tenebrele lumii îşi trimit şi îşi instalează tenebrele. Doza de bunăstare a Apusului e euforia fatală, anestezia ultimului ospaţ înainte de sinucidere. Istoria falselor culturi caută rămăşite de culturi acolo unde nu a rămas decât cenuşa pârjolului. Si uită sau acopăr, când nu dispreţuesc, cultura pe care stă.

Incăodata, din conturul său mutilat, România şi-a reluat SINGURA misiunea de pază perpetuu tăcută. A ei, şi prin ea —cu toată împuţinarea teritorială care i s'a dictat— paza întregii comunităţi umane libere. Regimul de pedepsire, regimul care i s'a impus nu poate rămâne instalat. Internaţionala conspirativă nu poate fi stăpână acolo unde spaţiul naţional refuză să fie incinta dezastrului mondial.

Ultimatumul roşu, aplaudat şi recunoscut, ne-a prăbuşit toate fruntaliile. Am participat la conflictul strict al eliberarii şi ni s'a impus robia. Desfiinţându-ne, protectorii invaziei marxiste şi-au băgat comunismul în casă. "Alianţele" au ţinut până la "victorie' şi numai atât cât "internaţionalei" i s'a înlesnit virajul "proletar" spre noi obiective. Acum, nu se află colţ al pământului fără ca să nu se facă culpabil că nu se supune controlului agentului revoluţionar, contestatar, contra-revoluţionar. Se ucide unde se vrea, în avioane de pasageri, pe stradă, la masă — şi când se vrea. Cinic şi batjocoritor. Cu mult înainte, generaţia constiinţei româneşti, s'a opus prin cultură, s'a opus politic şi dacă nu i s'a recunoscut profeţiile, în schimb i s'a ridicat cortina de fier; — acolo s'au instalat tenebrele. Purtătorii de morb sunt cunoscuţi. Se cred "victime" şi se sperie că-i vor ucide morţii din "închisorile popoarelor". Să se înţeleagă bine: încă din mugure, populaţia Daciei latine şi-a îndeplinit ROSTUL de pază europeană, rostul parental, nu spectacular, ci într'o covârşitoare tăcere istorică. Aşa a fost totdeauna: lucrarea românească nu se vede, e în ea activitatea subtilă. Insuşi exilul se poartă în ordinea lui ca trimişi de acolo. Plecaţi în suferinţe, urcând calvare, spre a depune singura mărturie: numai naţiunile purificate pot coopera la anularea subteranelor, denunţa falsele concepţii, frâna exaltarea cu droguri, opri devălmăşia sexelor şi răsturnările în care cultura a fost aşezată în coşciug.

Dumnezeu trăeşte. Arta e vie. Ideile se înalţă.
Exilul românesc de pază.

Ioan I. Mirea.

FRICA

Frică a început să-mi fie
de când m'au lăsat să umblu tresărind şi uimit
că în urma mea se ascund alţi paşi,
retezându-mi trupul în umbră
şi bucată cu bucată să dispar
de ei întunecat, ca în nevăzute eclipse.

De atunci, mi se pare, am început să am frică
că niciodată n'o să mai am frică
de ţintaşii ascunşi pretutindeni
amânându-mi asasinarea;
—viu, mereu, puţin câte puţin
să fiu ucis în continuare.

Cu braţele întinse, căutam alte braţe,
ochii mi-i înecam în alţi ochi;
în timpul acela, al mugurilor,
—iubeam sfios o fată— care mi-e vina?
îi căutam spaima gurii pure
şi-n priviri azurul incomparabil.

Ca să nu mă sfiesc
şi ca să învaţ iubirea şi lupta
mă luam la luptă cu florile, cu fraţii, cu tata,
ca să primesc dogmele polenului neamului meu
şi-n câmp iarba, pământul, ţara,
să-mi întindă din guri ancestrale, arsurile buzelor ei.

Nunta mea, n'aţi vrut să-mi fie nuntă,
găteli, cu stea ursită parental
—podoabă, dreptate, şi rituri vegetale;
aţi ars pădurile — şi m'am clădit cenuşă,—
de unde sunt, înalţ spre cer aceleaşi cutezante
ca peste moarte, să-mi întâlnesc mireasa!

Ioan I. Mirea.

Paris, 1972.

EXPULSER LA RHODESIE. ¿POURQUOI?

Por IVONNE GOUDEMAND

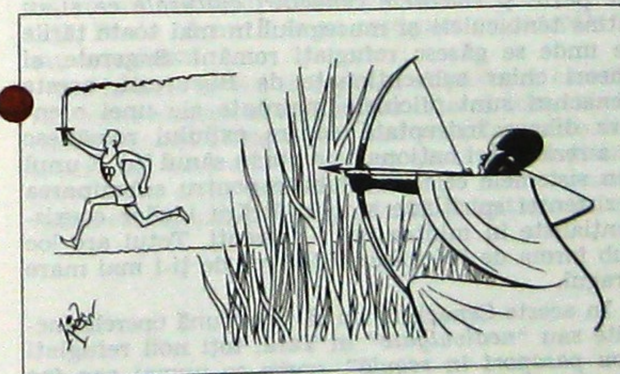

LES Jux Olympiques, voués traditionnellement à la jeunesse, au sport et à la concorde, ont commencé, en 1972, par un chantage politique, exercé sous le couvert de ces trois notions mêmes. Les pays "noirs" ont exigé, et obtenu, l'exclusion de la Rhodésie. Les Jux ont aussi mal fini qu'ils ont mal débuté. Marqués, dés avant leur ouverture, par l'arbitraire, l'esprit de vengeance et les passions politiques, ils ont vu s'y déchaîner une violence aveugle, qui a étalé aux yeux du monde, dans un éclairage cru, certaines des plaies les plus graves de notre temps. Cette trêve, que l'on espérait voir marquée par une harmonie digne de la Grèce antique, a été rompue par des haines implacables, qui ont converti le stade de la concorde en une arène sanglante de la Rome décadente.

Pourquoi a-t-on exclu la Rhodésie? La raison en est simple et évidente. Les noirs y ont vu une occasion de se venger. Le prétexte invoqué en l'occurence était qu'en Rhodésie, la sélection des athlètes n'avait pas été effectuée d'une façon rigoureusement impartiale et que donc, on n'avait pas donné aux noirs la même chance qu'aux blancs. D'où le chantage: ou la Rhodésie est exclue, ou nous nous retirons.

Le problème était de taille, étant donné d'une part, le "*nombre*" impressionnant des Etats noirs concernés: l'Afrique, depuis sa décolonisation, s'est pulvérisée en une infinité de nations et de sous-nations rivales, et il a fallu le défilé olympique lors de l'ouverture des Jeux pour qu'on découvre l'existence de certaines d'entre elles, représentées par un athlète ou deux, ou même pas d'athlète du tout, mais par des "*officiels*". D'autre part, on ne pouvait envisager la suppression pure et simple des Jeux, étant donné l'énormité des sommes investies à Munich, le volume considérable des opérations financières de tous ordres mises en oeuvre, et l'attrait immense sur le public international. Les Jeux ont coûté trop cher et peuvent rapporter trop pour qu'on puisse envisager de les supprimer.

On a donc décidé et accepté l'exclusion de la Rhodésie, parce que son gouvernement est exercé par des blancs, et, s'appuyant sur l'hypothèse gratuite que quelques noirs de plus auraient pu être sélectionnés, on a retiré aux athlètes déjà choisis —blancs et noirs— leur chance de concourir.

Din "Die Welt".

Ainsi, pour faire triompher la justice, l'impartialité et l'esprit de concorde, on a exclu un pays. On ne peut s'empêcher de penser que le véritable geste olympique eût été d'accepter tout le monde, y compris la Rhodésie, au même titre que tous les autres pays "racistes", dictatoriaux, impérialistes et totalitaires, représentés à Munich, ce qui, de toute façon, n'aurait nullement empêché les athlètes noirs de concourir en toute justice et de manifester librement, au vu de tous, leurs capacités.

On ne peut s'empêcher de penser aussi que ce lever de rideau désastreux a compromis tout l'avenir de telles réunions, où se retrouvent des représentants de toutes les races, de tous les credos religieux ou politiques, provenant de pays ou de zones où tous les conflits existent. Dès l'instant où on a donné la priorité initiale à des règlements de compte politico-sociaux, dès l'instant où on a cédé au chantage, on a crée un précédent redoutable et irréversible, on a ouvert la porte à toutes les revendications mesquines et haineuses on a permis au poison de s'infiltrer dans ce qui aurait dû rester un des derniers asiles du "*fair-play*".

La décision prise par le C. I. O. laisserait supposer que la Rhodésie, est, de tous les pays du monde, le plus gravement coupable de crimes contre l'humanité et contre l'individu, en l'occurence l'individu noir. Il suffit d'un minimum d'objectivité pour mesurer combien cette assertion est imméritée, combien la mesure prise était injustifiée, ou alors, combien de participants aurait-il fallu expulser! L'attentat terroriste des fedayin est venu montrer et de quelle façon spectaculaire que l'absence de la Rhodésie n'a pas résolu les drames politico-sociaux des participants.

Quoi qu'il en soit, l'exclusion a été accueillie avec une grande satisfaction par les noirs et par une partie de l'opinion publique, sensibilisée au problème invoqué, qui s'est habituée à considérer que le pire crime en ce monde est le racisme exercé par les blancs d'Europe occidentale —ou issus d'elle— à l'égard des noirs.

Il est curieux de noter qu'il s'est produit, depuis la fin de la IIe Guerre Mondiale, un glissement en ce qui concerne le racisme et que le noir persécuté a pris le relais du "pauvre" juif devant l'opinion —et ce malgré l'ascension rapide et spectaculaire du monde noir et malgré l'antisémitisme qui sévit toujours actuellement en Russie, par exemple. Alors que l'antisémitisme allemand était, après la guerre, — et les communistes ayant totalement oublié que, pendant deux ans, de 1939 à 1941, ils ont été les alliés des Nazis — le moyen le plus puissant et le plus sûr de flétrir les fascistes, l'antisémitisme soviétique ne figure pas dans l'arsenal des slogans de la presse de gauche. C'est le prblème noir qui a pris la première place, reléguant à l'arrière-plan toutes les autres formes de racisme et les crimes iniques contre l'individu perpétrés à travers le monde.

Il est hors de doute que, par delà la Rhodésie, ce sont les USA aussi qui sont visés, car le problème noir est —avec la guerre de Vietnam— le cheval de bataille de la gauche contre les Américains. On sait combien est orchestré à grand fracas le moindre incident en ce domaine, dont la totale liberté de l'opinion et de la presse aux USA favorise l'immédiate diffusion.

Pourquoi n'a-t-on pas demandé l'exclusion de cet enfer du racisme que sont les USA? Pourquoi la Rhodésie? L'argument du critère de sélection des athlètes n'est qu'un prétexte simpliste. On s'en est pris à la Rhodésie parce qu'il s'agit d'un pays faible, isolé politiquement, d'autant plus qu'il s'est unilatéralement détaché du Common Wealth.

Ainsi, les Jeux ont été entachés d'une autre tare: ils ont donné le spectacle d'une manifestation de lâcheté et d'hypocrisie collectives, spectacle dont, malheureusement, l'époque actuelle nous fournit d'autres exemples, bien plus tragiques encore.

Il y aurait beaucoup à dire sur les manifestations du racisme à travers le temps et l'espace, pour ne parler que des féroces et meurtrières guerres tribales en Afrique, la dernière et la plus célèbre étant celle du Biafra. Comme cela se produit fréquemment, une coïncidence a voulu qu'au moment même où les noirs manifestaient d'une façon aussi éclatante leur répulsion devant le racisme... des blancs, un pays africain manifeste brutalement son racisme... à l'égard des Asiatiques, Hindous et Pakistanais. L'Uganda a entrepris la chasse aux Asiatiques. Son Président, Idi (Big Daddy) Amin —recourant à un procédé dont les dictateurs usent et abusent depuis des temps immémoriaux— tente de masquer l'échec de son Gouvernement en exploitant la haine traditionnelle de son peuple envers les Asiatiques, qu'ils accusent de les exploiter et de les maintenir dans un "*esclavage économique*". Après diverses brimades, le Président Amin a décidé l'expulsion en masse de 50.000 Asiatiques établis en Uganda sous passeport britannique. Il menace en outre de la même mesure 23.000 autres (qui sont citoyens d'Uganda), ainsi que 11.000 Européens résidents, Britanniques surtout. Uganda accuse en outre le Ruanda d'abriter des milliers d'agents d'Israël résolus à saboter son régime. Ruanda —qui craint d'être attaqué— a lancé un appel angoissé à la Belgique. La nouvelle ne soulève guère de commentaires, en tous cas, pas de passion. Qu'on imagine un peu le scandale mondial que soulèverait une telle mesure prise par un Gouvernement blanc contre un peuple de couleur établi sur son territoire!...

(*Urmează pag. 14.*)

PARALELISME

De FAUST BRADESCU

APROAPE un pătrar de veac, regimul dela București s'a opintit într'o defăimătoare atitudine față de exilul românesc. Epitetele cele mai grosolane i-au fost atribuite, amenințările cele mai abjecte l-au chinuit. Calomnia, intriga, denunțarea, răpirea de persoane, toate armele specifice marxismului au fost întrebuințate alternativ sau concomitent. Prin această aprigă deslănțuire de furie oarbă se sperau două lucruri: descalificarea morală a exilului și desființarea lui ca element de luptă națională.

Rezultatul? Nul, negativ! Nezdruncinați, acești paria ai unei lumi inconștiente, au rămas pe pozitia intransigentă a patriotismului lor inițial. Așa au trecut anii, fortificându-se acțiunea contra tiraniei comuniste și îngroșându-se rândurile exilului prin valurile de noi refugiați. De mulți refugiați tineri și cinstiți, dornici să contribue și ei cu ceva la lupta pentru desrobirea neamului. Dezrobire, zic, iar nu pactizare sau bunăvoință fâță de cei ce apasă pe grumazul milioanelor de Români din Tară. Dezrobire, zic, adică neînfricată permanentă pe baricadele unei lupte ce poate fi lungă și plină de sacrificii. Și în fața acestei datorii morale, cei mai mulți s'au înclinat, aducând prinosul lor de simțire și contribuție materială indiferent de ideile politice particulare ce nutreau.

Dar pentru guvernul comunist dela București, conștiința și elanul exilului românesc erau un ghimpe înfipt adânc în prestigiul lui. Trebuia distrusă aceasta unitate de vederi, această unanimitate de sentimente, această încredere în luptă și'n victorie. Astfel încep să apară diversiunile paralele, conduse cu dibacie de cei ce știu prea bine că numai exilul mai constitue o piedecă de netrecut pentru pretentiile lor megalomane, Și dacă atacul direct și calomnia se dovediseră incapabile să rupă unitatea spirituală a diverselor formațiuni românești de peste hotare, atunci armele trebuiau schimbate și tactica reînnoita.

Deaceea, paralel cu atacurile abjecte ale întregului arsenal marxist, s'a început și o subminare lentă a exilului, prin armele unse cu unt și miere ale unui întreg șir de metode savant dozate și administrate în circuitul deștăraților Români.

Mal întâi ne-au svârlit în nas, ca o provocare sufletistă, *milogelile coexistențialiste*: dece să vorbim de rău țara în care ne-am născut—să ne unim într'un suflet și-o simțire în ciuda diferențelor politice—arătând mizeria din țară ne facem de râs neamul luptând contra guvernului comunist slăbim prestigiul țării—acceptând coexistența opiniilor arătăm că suntem civilizați—timpurile s'au schimbat, era stalinistă a fost înlocuită cu cea ceaușistă, care-i o capo-d'operă de gingășie—reapropierea între toți Românii e o datorie de conștiință și de patriotism—și o mie de alte argumente "*încântătoare*".

Mulți refugiați, și chiar vechi luptători pe baricadele exilului, au căzut în plasa coexistentialistă, induși în eroare de balivernele frumos expuse de agenții regimului dela București.

Au urmat apoi *invitatiile gratuite și ghiftuite pentru vizitarea Țării*. Nu acuzăm dorul omului de a-și revedea pământul natal, familia, prietenii. Toți îl simtim cu aceeași intensitate. Acuzăm însă lipsa de caracter a multora și incapacitatea de a observa realitătile locale a altora. Toți aceștia au intrat, cu voie sau fără voie, în jocul comunist. Ori n'au priceput nimic din ce-au văzut acolo, ori au văzut, au înțeles situația, dar tac de teamă sau în speranța de a reveni.

In orice categorie s'ar înscrie, vina e aceeași. Ori prostie, ori lașitate. In tot cazul, toți aceștia au fost neutralizați și scoși din circuitul luptător al exilului, oricâte declarații contrare ar face ei... pe ascuns.

Dar cele mai reușite rezultate le-au obținut comuniștii dela Bucarești în mijlocul intelectualitâții române din exil. Tocmai printre cei care aveau menirea să constitue sâmburele dur ca fierul al rezistenței și luptei naționale împotriva celor ce degradează cultura românească, au apărut lașii ahtiații de măriri deșarte, de glorie imediată de câstiguri fabuloase. Și-au negat sensul vieții lor în lumea liberă pentru un blid cu 30 de boabe de linte mai mult ca al altora...

Sub strălucirea aurie a *recompenselor editoriale*, sau altele de acelaș gen, au uitat și trecut și misiune. Orbiți de perspective, niciunul n'a văzut cursa în care erau atrași și n'a înțeles degradarea morală ce-i păștea. Era așa de îmbăbător să se vada "*apreciat*" și "*laudat*" și'n lumea socialistă!... Ce importanță dacă contra-partea cerută de comuniști era întreruperea oricărei relații cu exilul luptător... Simplă formalitate, fără consecințe. Viitorul lui de aur personal nu putea fi împiedecat de utopicele speranțe ale unui exil incapabil de a pricepe "*sensul istoriei*" ca el...

Din acelaș ciclu al subminarii intelectualitații fac parte și *celebrele cenacluri culturale* ce și-au întins tentaculele și mucegaiul în mai toate țările pe unde se găsesc refugiați români. Sugerate, și uneori chiar subvenționate de București, aceste Cenacluri sunt oficinele înaintate ale unei ofensive dibace îndreptată contra exilului românesc și-a rezistenței naționale create în sânul lui. E unul din sistemele cele mai subtile pentru subminarea rezistenței spirituale si-a infiltrării ideilor coexistențialiste în mintea celor prezenți. Totul are loc sub forma de "*ciripituri literare*" de ți-i mai mare dragul.

In aceste Cenacluri vin să-și expună operele inedite sau "*nedivulgate*" în Tară, toți noii refugiați "*cu pasaport în regulă*", opere ce numai vag fac aluzie la starea reală a țării. In schimb, discuțiile complementare ce au loc ajung ca prin farmec la exaltarea regimului actual care... "a creat atâtea uzini și fabrici"... are relații diplomatice cu peste o sută de țări..., face atâtea pentru nevoiași..., și lupta "aproape" pe față contra Rusilor... Idei extrem de literare și care nu mai au nevoie de sprijinul cozilor pentru cartofi sau ceapă ce încep să se formeze în România de azi cam pe la 3 dimineața, sau de tristețea permanentă ce se citește pe fețele Valahilor, pentru a se demonstra că ceva s'a schimbat în Tară.

Curios în tot acest aspect al Cenaclurilor patriotarde, e că NICIUNUL dintre "*noii refugiați inte-*

(*Urmează pag. 13.*)

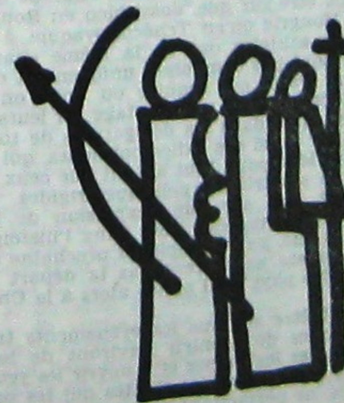
lectuali" ce si-au expus "*suferințele*" și "*operele protestatare*" n'a devenit luptător activ al exilului. Mai mult chiar, mai toți au dispărut repede din exil, regăsindu-i în țară, scriind nestingheriți prin revistele RSR-iste laude la adresa celor ce huzuresc peste gloata romăna. Dar opera lor în străinatate și-a făcut datoria: a insuflat îndoiala în sufletele multor intelectuali cu care au stat de vorba, punându-i indirect pe linia moartă a luptei ce ducem.

In sfârșit, ultima faza a acțiunilor paralele și-a început activitatea cu trâmbițe și fanfare. Toată floarea "*cugetării marxiste*" din Țara și-a dat adeziunea "*voluntară*" și entuziastă (nici nu se mai discută) întru constituirea "*Asociatei Romănia*" de vastă cultură și vaste relații cu tot ce poate simți și gândi românește peste hotare. Scopul acestei noi asociații nu mai poate fi contestat. Numai ciungii mintali și nătângii spirituali ar mai putea avea o umbră de îndoială. Această asociație, cu nume atât de evocativ, e ultimul sufertaș cu linte întins de Bucuresti exilului valah. Si nu-i cere mare lucru. Din contra, îi da. Ii dă posibilitatea de a se manifesta "*major*" în lume, sub simpla oblânduire a patronajului bucureștean care "*nu se va amesteca în lucrurile locale*".

Momeala e diabolică și mulți vor cădea din nou în cursă. Se vor constitui pe ici pe colea filiale, ce vor activa "*cu totul independente*", distrugând indirect activitatea exilului. Dealtfel, e tot ce se urmarește cu aceasta Asociație culturală, moșmondită în urma constatării atâtor lipsiți de caracter, de scrupule sau de patriotism ce colcăie printre noi.

Nu pierderea acestor lingăi ne îngrijorează, ci a celor câtiva buni și cinstiți, ce se vor lăsa înșelați de aparențele unei fațade strălucitoare și a numelor ce vor fi puse pe primul plan. Deoarece, multe din numele celor ca-au fost prelucrați, prin metodele precedente vor apare vrând-nevrând printre cei ce vor constitui comitetele filialelor în străinatate. Poate că nu li se va cere nici măcar părerea sau adeziunea.

Iar toți cei ce vor să lupte și să păstreze caracterul curat al acestui exil, să nu uite că toate aceste paralelisme și altele ce vor mai veni, fac parte dintr'un plan bine determinat, al cărui scop e distrugerea a tot ce ne este mai scump pe lume: neamul românesc în esența lui spirituală și națională.

FREIE RUMÄNIEN GEGEN "OSTVERTRÄGE"

In Ergänzung des Artikels von Prof. Dr. Bolko Frhr. von Richthofen in der Nr. 3 dieses Organs sei hier ausdrüklich betont, dass die Exilrumänen ebenfalls entschiedene Gegener der "Ostverträge" sind. Leider konnte der Vertreter der Exilrumänen an der genannten Konferenz der "Studiengesellschaft für staatspolitische Offentlichkeitsarbeit e. V." in München nicht teilnehmen, um seinen diesbezüglichen Standpunkt darzulegen. Aber die Exilrumänen nahmen an allen Protestkundgebungen gegen die "Ostverträge" teil. Sie haben sich in einer Reihe von grossen Städten der Bundesrepublik, vor allem in Bonn, München und Köln, als Redner gegen die Verträge beteiligt. Sie haben weiterhin ihren Protest in einer Reihe von Memoranden, Stellungnahmen usw. in ihren bedeutendsten politischen Organen innerhalb der freien Welt kundgetan. So z. B. in den BULETINUL COMITETULUI ROMAN-AMERICAN für USA und Kanada, in der grössten zweisprachigen Zeitung der Amerikaner rumänischer Herkunft AMERICA, in TARA si EXILUL, Madrid, und in CARPATII (merhsprachig), ebenfalls Madrid, sowie in der mehrsprachigen Zeitung STINDARDUL, Fürstenfeldbruck. Alle diese Organe geniessen weltweite Verbreitung, und nicht nur in den rumänischen Exilkreisen von Sidney bis Alaska und Feuerland. Die rumänischen Veröffentlichungen sind grossenteils auch als Manifest herausgegeben worden, vor allem in Hinblick auf die deutschen Wahlen.

Die Exilrumänen wollen klarstellen, dass das rumänische Volk einer "Versöhnung" mit dem deutschen Volke nicht bedarf; denn zwischen diesen beiden Völkern hat es, sowelt sie frei waren und über ihr Schicksal frei entscheiden konnten, keinen Streit gegeben. Das rumänische Volk hat mit dem deutschen gegen die sowietische Okkupation von Bessarabien, Nordbukowina und Distrikt Hertza gekämpft und hat sich nur nach einer schandhaften Kapitulation durch eine konspirative Clique gegen ihren ehemaligen Verbündeten wenden *müssen*. Seit der Kapitulation wird das rumänische Volk von Leuten regiert, die wahrlich einer Versöhnung mit dem rumänischen Volke bedürfen! Mit ihnen will sich aber weder das rumänische Volk noch seine legitimen Vertreter im Exil identifizieren.

Die Exilrumänen haben wiederholt auf die Veröffentlichung Brandts "Der zweite Weltkrieg", Stockholm, 1945 hingewiesen, in der es u. a. heisst: "IM SOMMER WURDE VON RUSSISCHER SEITE NOCH EINE WEITERE TERRITORIALE SICHERHEITSMASSNAHME GETROFFEN. AUCH JETZT HANDELTE ES SICH UM *EIN GEBIET DES ALTEN RUSSLANDS*, NAEMLICH BESSARABIEN, *DAS RUMAENIEN* 1918 *ANNEKTIERT HATTE*." (Unsere Unterstreichung). In dieser Verföischung der Geschichte im Sinne der sowjetischen Geschichtsschreibung *llegt bereits die Vorwegnahme der "Ostverträge"*. Die Kontinuität der verderbllchen Politik für Rumänien, für Deutschland und für das freie Europa ist klar wie das Licht des Tages. Daran kann die angebliche Bejahung durch die westlichen Staatsmänner nichts ändern.

Dr. Demetrius Leonties
Ehem. Häftling des KZ-Lagers
Buchenwald

UN PAS GRESIT

Ca cel pe care-l ilustrează reproducerile din ziarul "Munca" din Bucureşti, din 29 August 1972.

MUNCA

ORGAN AL CONSILIULUI CENTRAL AL UNIUNII GENERALE A SINDICATELOR DIN ROMÂNIA

Anul XXVIII nr. 7708 ■ Marți 29 august 1972 ■ 6 pagini 30 bani

Convorbiri între delegația Partidului Comunist Român, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, și delegația Partidului Comunist din Spania, în frunte cu tovarășa Dolores Ibarruri și tovarășul Santiago Carrillo

Sistemul de a juca pe două tablouri face parte din tactica ştiută a comunismului, care nu e sincer nici cu el insuşi, nici cu "tovarăşii" lui şi sub nici o formă cu partenerii occidentali.

Datorită împrejurărilor România R. S. R.-istă a reuşit să fie prima Tară din sateliţii Rusiei Sovietice, cu care Spania a acceptat să reia legături dilpomatice la nivel de Consulat General. Astăzi măsura a fost extinsă şi la celelalte state de dincolo de cortină, inclusiv URSS, dar pe plan economic.

Considerentele spaniole în această reluare de relaţii cu România, au fost în primul rând de frăţietate latină şi în cel de al doilea rând, dintr'o adâncă prietenie pentru Neamul Românesc.

Moartea eroică a lui Ion Moţa şi Vasile Marin pe frontul Madridului, la Majadajonda, la 13 Ianuarie 1937, a deschis drumul României către inima Spaniei, care n'a uitat niciodată sacrificiul lor voluntar pentru cauza naţională a Spaniei şi pentru creştinătate.

Apoi refugiaţii Români aduşi de pribegie pe meleagurile Spaniei, au ştiut prin comportamentul lor să întărească această prietenie. Toată activitatea lor intelectuală, în acest lung interval de timp, fiind destinată a lămuri Spania asupra nedreptăţii făcută României de învingătorii în cel de al doilea răsboi mondial şi de a sădi în sufletul oricărui spaniol, stima pe care neamul nostru o merită pentru imensele sacrificii făcute în milenara lui istorie, în favoarea Europei, a cărei sentinelă neclintită a fost la graniţa ei de Răsărit.

A cocheta pe deoparte cu guvernul spaniol şi cu regimul Generalisimului Franco, ales de popor şi nu impus de forţe streine, şi a unelti în acelaş timp contra lui, cu acei pe care poporul spaniol i-a alungat ca pe nişte netrebnici, este neser rios, iar politic un pas greşit.

Răsfăţatii RSR-ului, Dolores Ibarruri şi Santiago Carrillo, primiţi ca reprezentanţii unei Spanii roşii, care nu există, şi cărora Dl. Ceauşescu le promite sprijin în lupta împotriva Spaniei franchiste, nu vor avea niciodată prilejul nici legal, nici ilegal, nici macăr de a-l primi în mod particular, nici de cum oficial, la Madrid, aşa cum Domnia Sa a făcut-o cu ei la Bucureşti.

Apoi cum rămâne cu doctrina —foarte scumpă— premierului Român, a neamestecului altora în politica internă a niciunui Stat, mai ales când acesta iţi manifestă o prietenie, la obţinerea căreia n'ai avut nici un aport, prietenie fără reticenţe acordată de Spania, Neamului Românesc şi nu Partidului Comunist Român.

C.

EXPULSER LA RHODESIE

Une autre considération semble tout aussi grave. L'expulsion de la Rhodésie a été décidé —dit-on— pour assurer l'IMPARTIALITE de la sélection sportive. Et là, on entre dans un domaine empoisonné. De quelle impartialité parle-t-on? Est-ce à dire que la Rhodésie soit le seul pays où existe une discrimination de couleur (quelle que soit celle-ci)? Este-ce à dire que le seul critère racial doive entrer en ligne de compte?

On peut s'étonner, une fois de plus, de voir que l'opinion, en Europe Occidentale, soit prête à voler au secours de quelques nègres éventuellement lésés et à prendre une mesure CONCRETE pour leur défense, alors qu'elle a manifesté —et continue à manifester— une apathie totale devant le sort des révoltés de Hongrie et de Tchécoslovaquie, par exemple. Personne n'a envisagé de faire expulser ces pays et leur régime de tyrans des Jeux Olympiques, et moins encore de l'ONU — d'où on s'est borné à expulser Formose pour satisfaire la Chine communiste. Et justement, pouvons-nous imaginer que, dans les pays de l'Est Européen la sélection a été "*impartiale*"? Pouvons-nous croire que, parmi les membres des délégations sportives des pays que l'on trouve normal de qualifier de "*satellites*", se trouvent à l'honneur des athlètes impliqués dans des révoltes contre le régime, ou appartenant à une opposition-fantôme?

Pour la masse, abrutie de slogans pseudo-humanitaires, le fait qu'un nègre soit malmené dans un coin du monde, orchestré, amplifié, interprété, ressassé par la presse de gauche, prend plus de résonance que le fait que cent millions d'Européens soient dans l'incapacité de vivre et de s'exprimer librement, alors qu'il faut libérer des noirs à l'autre bout du monde. Le racisme noir fournit à la gauche son arme la plus précieuse: elle vilipende le racisme des capitalistes blancs, qui exploitent honteusement les noirs sous-développés du Tiers Monde et les prolétaires noirs des USA, on soulève l'indignation humanitaire des foules, on leur donne bonne conscience et, du même coup, on leur fait oublier le reste, y compris les crimes perpétrés sous leurs yeux mêmes, mais qui ont l'excuse de s'exercer simplement contre des gens comme eux, leurs fréres de sang, de race et de culture, les peuples captifs de l'Europe de l'Est.

On aimerait être sûr que, aussi bien en Roumanie qu'en Pologne, en Hongrie qu'en Tchécoslovaquie, à Cuba qu'au Chili, tous les athlétes ont eu la même chance, que les sélections ne sont pas composées uniquement de ceux dont la fidélité au Parti est acquise ou dont on s'assure la fidélité (et le retour) par un chantage sur leurs familles.

On aimerait que, dans les délégations de tous ces pays, puissent figurer aussi des exilés politiques, qui ont le droit de représenter leur pays, tout autant que ceux que le Parti a choisis selon ses critères politiques rigides.

On aimerait être sûr que l'expulsion de la Rhodésie restera, du moins, un cas isolé dans l'histoire des Jeux Olympiques et que, par exemple, la prochaine entrée de la Chine communiste ne forcera pas la départ de Formose ou de tout autre pays qu'il plaira alors à la Chine de combattre.

On aimerait être sûr que les événements tragiques des Jeux Olympiques de Munich serviront de leçon, contribueront à apaiser les haines et à ouvrir les yeux.

Hélas! Les représailles sanglantes qui les ont immédiatement suivis, ne permettent guère d'en augurer.

ECOURI

BENIUC MOTUL SI ALTII MAI CU MOT

Mihail Beniuc are perfectă dreptate când se ridică, chiar domniasa, contra acelora cari "au ca principiu, să fie oamenii datoriei", când scrie cele ce scrie în "Glasul Patriei", pavoazat pentru ziua de 23 August. Această "sărbătoare" a deschis porţile să ajungă preşedinte al Uniunii Scriitorilor din R. S. R. Domnul Beniuc, ca să se poată ocupa de problema "oamenilor datoriei" şi-a intitulat articolul: "Omul nou".

Având în vedere universalitatea inteligenţei şi culturii comuniste române, refuzul de a împrumuta de la alţii, excluzând pe Karl Marx, ipoteze, inspiraţii sau expresii de plasticizare, este explicabil.

Domnul Beniuc, dacă ar fi cunoscut scrierile lui Nietsche, şi-ar fi intitulat articolul cu "supraomul". Dar atunci, ar fi evadat din rezultatele realităţii comuniste, în care s'a scufundat victimă a faptului că, fiind comunist, visa ceva nou. Şi visa, riscând. Şi a riscat, pentru a constata, astăzi, că cei ce nu riscau şi nu au riscat, servesc regimul comunist, după ce au servit pe cel antonescian, după cum nu vor schimba de atitudine, dacă ar veni alt regim.

Toate acestea, însă, îl, duc să-şi pună o serie de întrebări asupra esenţei problemei, constând în valoarea muncii sale pentru răspândirea ideii ce avea să creeze pe omul nou. Ne-o spune singur, într'o seară la Sibiu, cu alt comunist ca ajutor, nu începuse răsboiul, prelucrând pe un al treilea.

Faţă de amarăciunea actuală a domnului Beniuc, care nu mai este ce ajunsese, constatarea ce se pune este: Ajungand a fi la Uniunea Scriitorilor Moţ, dl. Beniuc a constatat nu chiar repede că alţii au fost mai cu moţ.

Intortocheate sunt căile şefiei la comunişti! Mai ales că trebue să se aprindă tainic lumânările ca să se vadă cădelniţările...

Se nasc însă două întrebări, la care nu aşteptăm răspuns, fiindcă nu îl poate da.

Dece problema pusă cu privire la cei care sunt oamenii datoriei, indiferent de cine stă în fruntea ţării, Dl. Beniuc nu o pune într-o publicaţie din Bucureşti, unde, oricare din ele este, ca şi "Glasul Patriei", propietatea guvernului? Deoarece nu se poate admite altă ipoteză decât aceea că obiectivele pe care le urmăreşte Dl. Beniuc sunt importante: posturile trebuie să fie de răspundere, pot submina regimul şi slăbi în orice caz vigilenţa. Pe Românii din afară nu-i interesează aceste elemente. Iar Românii dinăuntru, nu au cum afla fiindcă "Glasul Patriei" este "neauzibil" la Bucureşti.

Şi a doua întrebare: cui din streinătate i se adresează Dl. Beniuc şi cu ce scop? Ori activitatea d-sale a revenit la aceea dintr'o seară la Sibiu?

NOTE PE MARGINEA CARTILOR

Revista "Limite" dă această alarmă: "Dumitru Tepeneag în limba franceză". Păcat că nu a fost dată de ziarele franceze sau de cele în relaţii cu editura Flammarion. Ar fi stiut populaţia Parisului, unde să se înscrie la coada, în timpul nopţii.

Nu cunoaştem pe autor, nu am citit nimic din ce a scris el până acum. Deci nu putem obiecta nimic. Poate să fie o apariţie a secolului. Ceeace o dorim sincer. Dar acestă alarmă în revista unde scrie exigenta, eclectica şi prea rafinata literată D-na Monica Lovinescu, pe care am zărit-o o singură dată la locul unde troneaza director un fost plutonier, această alarmă repet, este de-a dreptul deplasată. Ea nu face decât să desvăluie că coexistenţialismul a luat forme diagnosticabile şi că decisiva aparţine trucanţilor.

In fond despre ce este vorba? D-l. Dumitru Ţepeneag a scris la Bucureşti cartea intitulată "Aşteptare", apărută la Bucureşti. Deci nu a fost interzisă. Cuprinsul ei a fost citit şi răscitit de cei însărcinaţi să aibă acest talent şi a fost aprobat de secţia respectivă dela Comitetul Central şi dela una din editurile statului, toate sunt ale statului, şi s'a primit ordin să se tipărească, şi a fost tipărită, şi a apărut în librarii. Şi apoi nu s'a mai găsit în librării, şi nici un rând în presa bucureşteană; ca toate ziarele toată presa este proprietatea statului. D-l. Ţepeneag, care are liberă circulaţie în stăinătate a vorbit el sau un prieten, la editura Flammarion şi cartea a apărut sub titlul "Exercices d'attente în traducerea lui Alain Paruit.

Cine era mândru la conferinţa scriitorilor, mai ales la secţia de proză? Cine a protestat'cu vehemenţă contra unui mod de a vota? D-l. Dumitru Ţepeneag şi un altul în situaţia lui, Paul Goma. Şi curios, d-na Monica Lovinescu face chiar ea, un rezumat al desbaterilor dela conferinţă, spre a ne spune, după ce ne-a precizat protestul cu vehemenţă, că, totuşi a fost admis modul de a vota. Dece? O intervenţie de ultimul moment şi în stilul specific lăcrimos şi demagogic al lui Zaharia Stancu, care a determinat totuşi pe scriitori să admită procedeul.

Sunt sensibili scriitorii romani din Bucureşti faţă de lacrimi. Şi mai ales când este vorba de lacrimile acumulate de Zaharia Stancu pe când muncea la rădăcinile amare. Dar n'au fost numai lacrimile care au dus la admitarea de către scriitori a votului secret prin care au fost înlaturaţi dela conferinţă contestatarii Paul Goma şi Dumitru Ţepeneag. A mai fost ceva: "promisiunea că vor fi sporite resursele materiale ale scriitorilor drepturile de autor şi pensiile".

Ar fi cazul să încercăm o punere la punct. Sgomotul ce se face în străinatate în jurul apariţiei unei atari cărţi, de autori din România,, este voit exagerat. Scopul pentru care se face nu îşi are rost, ne mai fiind rentabil. Mai ales după Pasternac şi alţi sovietici. Şi mai ales după Soljeniţin. Pasternac a fost o surpriză pentru securitatea sovietică... care însă nu şi-a pierdut capul. Era un fapt împlinit care a fost examinat la rece şi din care s'au descoperit avantagiile ce oferă acest procedeu, pentru obţinerea de devize libere. Să nu vă închipuiţi ca Soljeniţin primea la Moscova în plic, adus de un porumbel drepturile de autor în devize. Şi chiar dacă s'ar fi putut, tot trebuia să le schimbe la banca statului. Dar eticheta sub care era prezentat, ca fiind clandestin, mărea, preţul concesiunii. Lumea e dispusă totdeauna să citească şi să vadă tot ce a fost prohibit. Şi în aceasta privinţă Occidentul nu poate fi întrecut. Succesul unei cărţi tiparită clandestin este asigurat anticipat. Unii scriitori exilaţi, care nu aveau nevoie de aprobarea sau de simpatia guvernelor fostelor lor patrii, naturale sau nu, nu interesează, căutau această simpatie, fiindcă ştiau urmarea: ambasada era sa tărăganească; între timp anunţau partidele comuniste, care prin presa lor, dădeau alarma contra cărţii, cu acuzaţii că este antisocială, rasistă, fascistă, fanatică, la care se asocia şi presa partidelor de centru, stânga sau pur şi simplu independente. Autorul declară că-şi va retrage cartea; iar cartea avea succesul nebănuit. Vă închipuiţi ce succes avea o carte venită clandestin de dincolo de cortină! Adică se spunea că este venită clandestin! Cazul cu Paul Goma în Germania este concludent. Cartea lui n'a fost scoasă clandestin, dar a fost tiparită sub această etichetă. Atitudinea ambasadorului R. S. R. - ului la expoziţia germană din Stuttgart, pare-mi-se, de a refuza să vadă acea carte, a dat valoare de adevăr afirmaţiei că fusese interzisă în România şi i-a asigurat succesul. Ca şi în cazul Ţepeneag, şi în acest caz ceeace interesa erau devizele libere.

Dar Occidentul trăieşte încă în confuzie. El, încă nu ştie că dacă există o editură sau mai multe într'o ţara comunistă, toate au acelaş patron: statul. Iar scriitorii sunt funcţionari ai literaturii! Primesc salarii sau sume lunare ce se scad din drepturile de autor, când se aprobă tipărirea unei cărţi. Aceasta, una la mână.

A doua este că e imposibil să se tipărească clandestin o carte. Aceasta clandestinitate este posibilă numai prin dactilografiere sau şapirograf. Dar este imposibil să găseşti dactilograf, şapirograf sau alte mijloace de înmulţire cum ar reeşi din afirmaţiile lui Soljeniţin.

Admiteţi ca d-lor Goma şi Ţepeneag li s'a dat paşapoarte ca să tipărească în străinatate lucrări neaprobate de partid?

Se poate admite, la urma urmei, şi această imposibilitate, dacă admitem că dincolo există o libertate. Coexistenţialismul presupune că da. Dar se dovedeşte, că în atari împrejurari, coexistenţialismul nu este decât un colaboraţionism, unde unul e patron şi ceilalti salariaţi, cu titlul de scriitori, artisti, ziaristi, etc. Lucrurile clare sunt mai de accaptat chiar dacă nu convin.

CONGRESUL ANTICOMUNIST DIN MEXICO

In México City s'a celebrat intre 22-28 August 1972 sub Preşedinţia Profesorului Universitar Dr. Roberto Guerrea, cel de al şaselea Congres Mondial al Ligii anticomuniste WACL-la care au participat peste 1000 de delegaţi şi observatori din toate ţările lumii. România a fost reprezentată prin neobositul luptător român din Canada —Hatmanul Matei Hojbotă— ajutat de Comunitatea Românilor din Mexico City. In expoziţia Anti-Comunistă-organizata concomitent, au fost expuse toate publicaţiile, manifestele şi propaganda anti-comunistă a Românilor Liberi.

Congresul a examinat problemele ce se pun lumii libere de către constanta şi bine organizata actiune agresivă a comunismului, ajutat foarte eficace de pacifismul internaţional şi pune în gardă lumea liberă contra neutralismului şi pacifismului, cari sunt tactice comuniste abil introduse în ţările libere pentru ca mai tarziu să le distrugă libertatea.

La sfarşitul desbaterilor congresului a fost dat publicităţii un comunicat din care reproducem:

"El comunismo internacional ,incluyendo los Gobiernos de la URSS y de China Roja, no ha abandonado, y nunca abandonará, su objetivo: la imposición de dictaduras comunistas en todos los paises del mundo. La contradicción y la hostilidad entre comunismo y democracia no pueden resolverse mediante negociaciones. El enfrentamiento inevitable entre libertad y tirania concluirá solamente cuando las tiranias comunistas sean derrocadas."

"En cualquiera de las llamadas pláticas de paz con los comunistas, las condiciones más importantes deben ser la restitución de la libertad a todos los pueblos cautivos y esclavizados y la restitución de los derechos humanos. Una paz real y duradera es posible solamente cuando la libertad se asegura y se extiende."

"El Congreso apoya la lucha de liberación de los pueblos subyugados por el imperialismo y el comunismo ruso soviético, tanto en la URSS como en los estados satélites, en pro de su independencia nacional y de los derechos humanos."

"El neutralismo y el pacifismo son tácticas comunistas que tienen por objeto destruir el campo de la libertad y desarmar a las naciones libres. La duplicidad comunista de hablar y luchar al mismo tiempo es uno de los trucos más viejos que los comunistas han venido usando por medio siglo y que no debieron engañar a nadie."

S'a decis ţinerea unui Congres General în Londra în 1973.

Dat fiind justeţea desideratelor exprimate în acelaş Congres de către Comitetul Central al A. B. N.-ului (Anti-Bolchevique Bloc of Nations), cu sediul în München, le reproducem mai jos integral, dând totala noastră adeziune pentru orice acţiune menită să asigure realizarea lor.

* * *

1) El concepto del balance de poder entre las superpotencias tecnológicas y nucleares no es garantía de una paz justa y duradera, porque preserva y consolida el estado actual de las conquistas rusas y la dominación comunista de las naciones, despreciando a la superpotencia olvidada constituida por docenas de naciones olvidadas y cientos de millones de seres oprimidos que están bajo el imperio ruso y el sistema comunista derivado de él.

2) La política de liberación de las naciones subyugadas por Moscú y el comunismo garantizará una paz justa y duradera en el mundo. Por eso el ABN expresa su solidaridad y apoya permanentemente la lucha en pro de la liberación de Ucrania, Hungría, Lituania, Bulgaria, Estonia, Georgia, Turquestán, Bielorrusia, Azerbaiján, Armenia, Latria, Cáucaso del Norte, paises checos, Rumania, Eslovaquia, Croacia, Polonia, Albania y otras naciones subyugadas para lograr su independencia nacional y sus derechos humanos.

3) El ABN denuncia y protesta enfáticamente contra los encarcelamientos masivos y las duras sentencias pronunciadas contra los lideres culturales, y los que luchan por la independencia nacional y los derechos humanos en los paises sojuzgados por Rusia, en la URSS y en sus estados satélites; contra el trato bárbaro dado a los prisioneros politicos en clínicas psiquiátricas, prisiones y campos de concentración del tipo más cruel; pide que este asunto llegue a la próxima asamblea general de la ONU para su discusión y resolución, y apela a los circulos patrióticos, humanitarios y religiosos de todo el mundo para que se establezca una acción colectiva para acabar con los campos de concentración y se dé libertad a los prisioneros políticos que sobrepasan el millón en la URSS solamente.

4) El ABN apoya la expansión y el reforzamiento de la OTAN y se opone al llamado Congreso Europeo de Seguridad, que Moscú desea para retirar gradualmente a los Estados Unidos de Europa, para reafirmar sus conquistas, para vencer a la OTAN y para abrir camino a conquistas rusas posteriores en el resto de la Europa aún libre, así como en todo el mundo.

Un requisito para la seguridad es el retiro de las tropas rusas que ocupan Ucrania, Lituania, Bielorrusia, Georgia, Hungría, países checos, Eslovaquia, Alemania oriental, Polonia, Estonia, Turquestán y todos los demás paises ocupados por los imperialistas rusos y el restablecimiento de sus estados nacionales.

Sin la consciencia del concepto de independencia nacional de las naciones subyugadas y la disolución del imperio ruso —la URSS— no habrá seguridad y paz en el mundo.

Oricare dintre noii refugiaţi din Ţară, interesat în a cunoaşte doctrina şi activitatea peste hotare a Mişcării Legionare (Garda de Fier), se poate adresa domnului:

Faust Brădescu
15, Avenue de Chelles
77 - Champs sur Marne
Franţa

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL
APARE LUNAR
SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacţia şi Administraţia:
Calle Villanueva, 43 - Teléf. 276 46 40
MADRID (España)
Correspondenta:
Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:
Anual ... ... 15 $ USA
De susţinere ... ... 25 $ USA

Impreso en Marsiega, S. A.— Acebo, 54. — Madrid-16. — Es manuscrito.